

Bluegrassoví fanoušci si svou muziku vždycky najdou, to jen na úvod, a proto téměř plné hlediště pražského KC Zahrada ve čtvrtek 2. března přesně vytvořilo tu pravou atmosféru pro koncert i slavnostní ceremoniál. Byl pokřtěn čerstvě vypálený blýskavý kotouček, v jehož jemných drážkách se ukrývá nahrávka živého koncertu skupiny [Reliéf](#) z 29. září 2005 v Divadle pod Palmovkou. Cédéčko s názvem

Reliéf Live

. Ale než ta památná chvíle nastala, pozval Jirka Holoubek na scénu kapelu hostující, která dle jeho slov hraje strašně rychle, na začátku, na konci a uprostřed také, o čemž jsme se měli možnost přesvědčit. Nastoupil pražský

[Vabank Unit](#)

.

Kvarteto ve složení Marek Mikuláš (kytara), Jirka Klement (banjo), Honza Bíba (mandolína, housle) a Jarda Teska (baskytara a kontrabas) už spolu hraje nějakou tu sezónu a tak střídat (jak říká jeden můj kolega o dvou typech BG skladeb) rychlou a rychlejší jim nečinilo potíže, ba naopak. O víkendovém soustředění nacvičovali i nové rychlé, z nichž například instrumentálka No name na své jméno teprve čeká. V první půli koncertu volili repertoár v angličtině a až do první "Kúsovky" jsem vnímala skutečně především tempo. Lehkým vybočením ze stereotypu se stala příjemná countryovka *Colorado Country Morning*

Petr Kocman křtí nové CD Reliéf Live

foto: Tomáš Rulf ©

podání Jardy Tesky. Ovšem od skladby Petra Kúse *Moc rád se toulám* jakoby se v češtině pěvecky lépe dařilo oběma hlavním zpěvákům Mikulášovi a Bíbovi a koncert začínal mít větší šťávu. Pro písničky Petra Kúse mám slabost, je melodik a textař s obrovskou zásobou slov s koncovou dlouhou slabikou (v BG veledůležité!). Pánové si stříhli další instrumentálku, která nejspíš jméno má, ale neuvedli je, střídali se v sólech, i banjo, jinak spíše v úloze doprovodné, se zde více představilo. Další Kúsovky

Obzorem pádí divokej kůň

a přídavková

Jen když to musí bejt

(jak nesmí doma klejt) strhly diváky k potlesku na otevřené scéně.

Jirka Holoubek nás ujistil, že **Reliéf** tak rychle hrát nebude, jen rychle za sebou, přesto hned v první skladbě Pája Peroutka kontrabasovou ouverturou určil svižné tempo

Born To Be With You

. V té se představili ve společném vokálu, rychle pokračovali

Lower On The Hog

již se Zbyňkem Burešem v tenorovém sólu a třetí, tentokrát acapellovkou, osm let nehranou, na CD ji tedy nenajdete, kterou pamatuje jen Zbyňkova babička a Holoubkův tatínek. Báječně se v ní doplňovali dva tenoři - Bureš a Peroutka. Na program postupně přicházely skladby z dílny banjisty a dobristy Zbyňka Bureše, vlastní gospels i melodie ovlivněné country.

Křest zahájil Jirka Holoubek poděkováním všem, kteří se na desce podíleli, bratrovi Ondřejovi, staviteli nástrojů, fotografovi Honzovi Šroubkovi, sponzorům, bez jejichž finanční podpory by CD nespátřilo světlo světa a zejména věrnému vydavatelství Good Day Records Jirky Maška, zastoupenému v Zahradě paní Zuzkou Maškovou. Jako kmotra si Reliéf pozval **Petra**

Kocmana

jednoho z hostů nového cédečka, sympatického countrymana v černém. Petr ve slavnostní gratulaci vysekl Reliéfu poklonu a popřál desce, aby se dostala k co nejširšímu okruhu posluchačů. Pokřtěným cédečkem Holoubek namířil na Kozu (kamaráda v první řadě!), a sektem všichni připili na úspěch. Jen elegantní Kocman, který se, milí muzikanti, otřese jen při pouhém vyslovení slova lihovina, svou sklenku věnoval dámě v hledišti. Můžete mi věřit, že jsme se během křestního ceremoniálu nádherně bavili.

Kladný hrdina Kocman spolu s Reliéfem zazpíval jednu z nejkrásnějších písní na CD, Nelsonovu *Crazy* v acapellové úpravě. Pak věren country zazpíval rock'n'roll *Go Johnny Go* jako pravý bluegrass a byl odměněn bouřlivým potleskem. Reliéf dál exceloval Burešovými skladbami, nádhernou countryovkou

Subway Rules

, Dylanovým

Señorem

, obvyklá výměna nástrojů v

Tree Souls In A Body

byla provedena jen částečně. Kytaru Holoubek Burešovi půjčil, ale banjo si musel přinést svoje. Ve všech se Bureš blýskl svým obdivuhodným zpěvem a zvláště významně si hlas procvičil v závěrečném kousku

Blue Yodel

. O přídávky jsme se ochudit nenechali, to si pište. Oba mě tak trochu zaskočily.

Ready For The Times

ve mně vyvolala

intenzivní vzpomínku na loňské Jamboree ve Strakoniciích. Skladbu rozjíždí Holoubkova kytara, mandolína Tomáše Dvořáka uvede melodii sloky, Bureš začne zpívat a já měla náhle před očima obrovskou scénu Letního kina a v rozpáleném kotli kolem jednoho mikrofonu Reliéf hraje

právě tuhle písničku. Potěšující vzpomínka mi připomněla, že Strakonice budou už za tři měsíce!

Druhé překvápko mi připravila jediná česká, oblíbená trampská dumka *Už tichnou větry* a la 30. léta minulého století. Vždycky jsem tipovala za autory písně Kordu nebo Mottla a houby! Na CD je uveden Karel Tampier, českobudějovický vtipálek, jehož kapely Bobři a Zřídlo měly leckteré legrácky na repertoáru. Dokonalá mystifikace se i Reliéfu podařila a snad další, podobná se plánuje.

Petr Kocman přál muzice Reliéfu co nejširší okruh posluchačů. Myslím, že právě tohle se bluegrassové skupině Reliéf daří. Ač zpívá i vlastní skladby výhradně anglicky a obsah textů neangličtinářům zůstává skryt, obdiv získává za vokální kvality, výtečný barevný troj- či čtyřhlas. V sólech vyniká zejména v acapellovkách jasným tenorem v neuvěřitelných výškách kontrabasista - tanečník Pája Peroutka, ovšem jako přírodní úkaz se jeví zpěv Zbyňka Bureše s rozsahem od basu k tenoru, hlas barevně lahodný, nosný a čistý. Když posloucháte nástroje, jakoby jejich zvuk stavitel přizpůsobil vokálům Reliéfu.

Pochopitelně jsem si CD doma hned poslechla, a protože jsem byla i při natáčení živé nahrávky, mohu potvrdit, jak vynikající zvuková kvalita atmosféru koncertu skvěle zachytila. Pokud doma CD nemáte, vězte, že v jedné z bleskovek jej můžete získat. A pozor! I s věnováním a podpisy pánů Holoubka, Bureše, Dvořáka a Peroutky.